

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 06.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9135** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх. № 22210 от 26.09.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от Б. И. Т. срещу заповед № АБ1096 от 21.05.2012 г., издадена от началник група „Административно-наказателна дейност“ (АНД) в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (МПС), до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от шест месеца, като се зачита и времето на фактическото отнемане, считано от 21.05.2012 г.

Оспорващият сочи, че от заповедта не може да бъде разбрано в какво точно се състои нарушението, за което му се налага ПAM, защото липсват основни данни, което нарушава правото му на защита. Счита, че това е довело до нищожност на обжалваната заповед, тъй като в нея липсват задължителни изискуеми от закона реквизити. Моли съдът да прогласи нищожността на процесната заповед или алтернативно тя да бъде отменена поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон. Моли и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – Началник група „Административно-наказателна дейност“ в Отдел

„Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага, че в конкретния случай безспорно е установено, че оспорваният е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта 0,5 на хиляда и следователно са налице предпоставките за налагане на ПАМ. Сочи, че заповедта е издадена от компетентен орган, в изискваната от закона форма, спазени са материалните и процесуалните разпоредби при издаването ѝ, като съответства на целта и закона, поради което е правилна и законосъобразна. Липсата на пълно възпроизвеждане в заповедта на констатациите съдържащи се в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) не нарушава правото на защита на оспорвания и не съставлява липса на фактически основания за издаване на заповедта, доколкото същата препраща към АУАН. Моли съдът да отхвърли жалбата и да потвърди издадената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 42-ри състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата по делото, на 21.05.2012 г. В. Й. М., главен полицай при 04-то Районно управление „Полиция“ (РУП) – СДВР, в присъствието на свидетеля М. И. Г., е съставил АУАН № АБ1096 срещу Б. И. Т., за това че на същата дата, около 00.55 часа в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица], на кръстовището с [улица] е управлявал лек автомобил „А. - А6”, с рег. [рег.номер на МПС] под въздействието на алкохол. Посочено е, че е извършена проба с техническо средство „Алкотест – Дрегер” 7410+ №0281, който отчита резултат от 0,86 промила алкохол в издишания въздух.

На оспорвания е издаден талон за медицинско изследване № 0396991 до I-ва Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) – С. ЕАД. В изготвения протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество, съставен на 21.05.2012 г. от д-р Т. – лекар в I-ва МБАЛ, при вземане на кръвната проба Т. е посочил, че е употребил алкохол – 500 милилитра бира на 20.05.2012 г. към 21.00 часа. Съгласно представения по делото протокол за химическа експертиза № 785 от 21.05.2012 г., изготвен от М. В. М. – химик, в изпратените за изследване проби кръв взети от Б. И. Т. е доказан етилов алкохол в количество 0,8 промила.

На 21.05.2012 г. началник група АНД в ОПП при СДВР, като е взел предвид съставения по отношение на Б. И. Т. АУАН и запознавайки се с фактическите констатации, отразени в него, както и с цялата преписка, е намерил, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП и е издал процесната заповед, с която спрямо оспорвания е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] категории *В***М*, до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от шест месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 21.05.2012 г. Като фактически основания за прилагане на ПАМ в заповедта е посочено, че Б. И. Т. на 21.05.2012 г. е управлявал МПС с наличие на алкохол в кръвта 0.8 на хиляда, установено с протокол за химическа експертиза № 765 от 21.05.2012 г.

Със заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г., министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които началник група АНД в ОПП при Столична

дирекция „Полиция“, правоприменител на която съгласно пар. 109 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 69 от 2008 г.) се явява СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Актът е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения АУАН. В него са посочени фактическите обстоятелства, както и правното основание, наложили прилагането на съответната принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. При наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП установените стойности са определящи.

Предвид тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежен ред управление на МПС след употреба на алкохол. В случая първоначално употребата на алкохол от оспорващия е установена с техническо средство „Алкотест – Дрегер“ 7410+ №0281, който е отчетел резултат от 0,86 промила алкохол в издишания въздух. Вземането на кръвната проба е удостоверено от длъжностно лице – лекар. Представеният по делото протокол за медицинско изследване е официален свидетелстващ документ, издаден от длъжностно лице – лекар и представлява доказателство за извършените от него действия. Оспорващият не е оспорил този документ, следователно същият има обвързваща доказателствена сила за съда. Същото се отнася и за представения протокол за химическа експертиза № 785 от 21.05.2012 г., съгласно който изпратените за изследване проби кръв взети от Б. И. Т. е доказан етилов алкохол в количество 0,8 промила. Експертизата е извършена във МБАЛ [фирма] С., оторизирана лаборатория, съгласно чл. 15, ал. 2, т. 1 от Наредба № 30 от 27 юни 2001 г. за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства, по един от предписаните методи, съгласно чл. 16, ал. 1 от наредбата – газхроматографски метод. Следователно са налице всички материалноправни предпоставки за прилагане на временна мярка по отношение на Т.. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него

обществени отношения, прилага се превантивно и с изчерпателно предвидени условия за прекратяването ѝ. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Именно затова тя се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца". При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на предвидения в закона срок, принудителната мярка следва да се счита за отпаднала.

В случая е безспорно установено, че Б. И. Т. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване и с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух за наличие на алкохол в кръвта, поради което е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б”, предл. 1 от ЗДвП. С проявлението на релевантния факт възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Предвид всичко изложено съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с условията за нейната законосъобразност и не са налице основания за отмяната ѝ.

Предвид изхода на спора, заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, поради което и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК вр. с чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. с чл. 144 от АПК и с чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, оспорваният следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 150, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 5 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Б. И. Т. срещу заповед № АБ1096 от 21.05.2012 г., издадена от началник група „Административно-наказателна дейност” в отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от шест месеца, като се зачита и времето на фактическото отнемане, считано от 21.05.2012 г.

ОСЪЖДА Б. И. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес [населено място],[жк], [улица], сумата от 150, 00 лв. (сто и петдесет лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: